

later was hij weer een plan aan het uitdenken om bonnets onder aan de zeilen te bevestigen, ten einde den wind dien we verloren op te vangen en nog een knoop meer te kunnen afleggen; maar hij bracht dat plan niet tot uitvoering en ik dankte er den hemel voor.

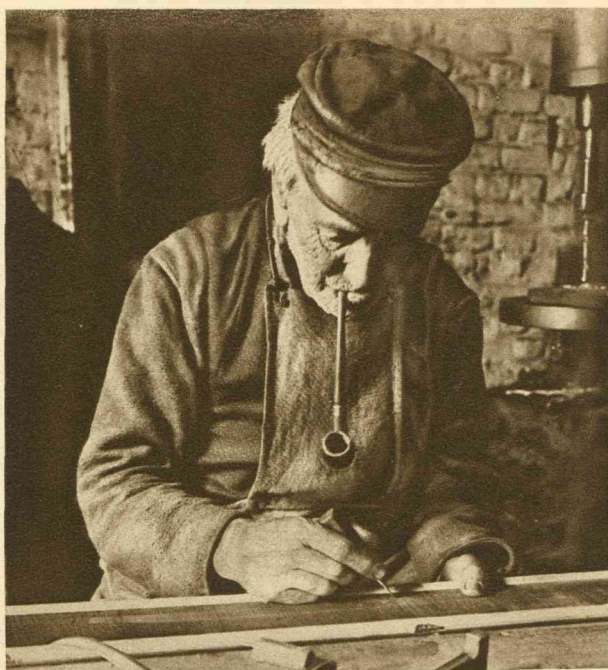
„Middernacht kwam en bracht slecht weer; we kregen telkens zulke gierende rukwinden, dat ik elk oogenblik dacht dat de schoener uit elkaar zou slaan. Het scheepsvolk liep te zamen en smeekte Davey om zeil te minderen. Hij praatte met hen, doch toen hij bemerkte, dat woorden geen indruk meer op hen maakte, werd hij net een dolle stier: met vuisten, sjorhouten, laarzen allerlei ging hij te keer. Het was of een driftige Yankee en een stijfkoppige Schot in hem vereenigd waren.

„Toen hij ze tot stilzwijgen gebracht had, haalde hij hangsloten van beneden en maakte die aan gaffels en vallen vast en zwoer dat hij den eersten den besten die het waagde aan een touw te raken, zou neerschieten. Gedurende de nachtelijke uren liep hij steeds het dek op en neer met een dubbelloops geweer onder den arm en ik ben vast overtuigd dat hij zijn bedreiging zou hebben uitgevoerd als een man den moed gehad had om de talies te naderen.

„Eindelijk brak de dag aan, langzaam en laat in den ochtend: een roodachtig licht door de dikke wolken brekend en herinnerend aan een ets van Doré over de verschrikkingen der hel. De zee was al voldoende om je te verschrikken. Je kon je hier niets levends voorstellen en toch, wij leefden nog en we vluchtten, voortgejaagd door den storm alsof we al onze vijanden vervolgden. Davey met het dubbelloops geweer nog steeds onder den arm, kwam naar mij toe en wreef zich in de handen.

„„We zullen het winnen,” zei hij. „We zullen 't winnen. En ze is niet dood, ze leeft nog. Ik heb bericht van haar gehad, in den afgelopen nacht. Ze zal blijven leven tot ik kom, maar dan moet ik me haasten.”

BRABANTSCH HUIS-INDUSTRIE.

Huisindustrie te Geldrop „De Rietenmaker”.

een krankzinnig verzet, tegen het onmenselijke ervan. Een lam in de klauwen van een wolf had grooter kans op behoud dan deze ellendige vreemde bark.

„En Davey weigerde er naar te zien, weigerde kennis te nemen van haar aanwezigheid. Hardnekkig wendde hij het hoofd af. Hij onderzocht de druipende zeilen die wij voerden, keerde naar mij terug aan het stuurrad en vloekte me stijf, omdat ik mijn oogen niet op het compas hield. Maar ik begreep, hij wist dat het wrak in onze nabijheid was en dat hij voornemens was het opzettelijk voorbij te varen. En toch — hij was de man die een reputatie had als geen tweede onder alle schippers, een reputatie van zeldzame onverschrokkenheid in alle omstandigheden. Verhalen van hem over zijn zorgeloosheid, zijn koele onverschilligheid voor het gevaar waren talloos vele. Hij had er zich altijd op beroemd, dat hij geen enkele sloep achterliet, zoolang er nog kans was haar bemanning terug te vinden. Hij had schipbreukelingen gered van de Labrador-rotsen zelfs toen iedereen meende dat dit onmogelijk was. En nu weigerde hij naar een schip te zien, dat in grooten nood verkeerde en dat alleen, omdat thuis zijn vrouw stervende was en iedere minuut kostbaar voor hem was.

„Nou, begrijp wel, dat ik mijzelf niet de minste eer wil geven voor alles wat er verder gebeurde. Als ik iets zei of deed dan was het dat een Macht sterker dan ik zelf er mij toe dwong. Ik handelde volkomen zonder mijn eigen wil.

„Maar ik weet wel, dat toen de ouwe Davey voortstuurde zonder een streep van zijn koers te veranderen, ik hem bij den arm greep en hem toeschreeuwde of hij van plan was niets te doen om die ongelukkigen te helpen. Het was niet gemakkelijk om me verstaanbaar te maken in het lawaai rondom ons, maar hij hoorde me, ik kon het merken aan zijn gezicht. Hij gaf geen antwoord, hij wong zichzelf los en liep weg mij alleen latende kokende van verontwaardiging. Maar hij kwam oogenblikkelijk weer

Huisindustrie te Geldrop „De Spoelster”.

Huisindustrie te Geldrop „De Wolpluister”.

„Ik was er van overtuigd, vast van overtuigd dat hij gek was. En toch — een oogenblik later was ik zoo zeker niet: zijn gelaat was volkomen kalm en al de angst was uit zijn oogen verdwenen. Gods wegen zijn wonderbaar en 't is best mogelijk dat gedachten en verlangens gevlogen waren uit zijn vrouws brein naar het zijne — gedurende de verschrikkelijke uren die we hadden doorgemaakt.

„Het was tien uur in den morgen toen we een bark in zicht kregen; ze was door den storm zeer geteisterd, een wrak. Haar masten waren over boord geslagen en haar borstweringen grootendeels verdwenen. Ze was in een treurigen toestand, dat verzeker ik je; een toonbeeld van ellende en wanhoop dobberende dwars op de golven. En van den stomp van den bezaansmast, het eenige wat haar van haar want was overgebleven, fladderde een gescheurde vlag als een signaal om hulp in den nood.

„Ze had de volle laag gehad van den storm die ons zoo wonderbaar gespaard had. De zee had een slachtoffer gevonden en zooals haar gewoonte was geen oogenblik pardon gegeven. Windvlaag na windvlaag had haar geteisterd en het treurig overschot lag voor ons.

„Ze had ons het eerst gezien, we konden niet aan haar opmerkzaamheid ontsnappen, met de vaart, die we hadden met al het zeil, dat wij voerden. En dat ze ons gezien had was merkbaar uit het heen- en weerloopen der schipbreukelingen op het dek.

„We behoefden dat niet om te weten hoe dicht ze bij haar ondergang was. Ze was overgegeven aan de elementen, haar dek gelijk met de waterlijn lag weerloos voor iederen stortvloed. En als ze onderdook, konden wij, door een golf omhooggelicht, zien hoe de stortzeeën haar beukten en als kleine niagara's over haar borstweringen stortten. Ze geleek een stuk rots in een springvloed, waar de vlokken schuim op uiteenspatten. Het was een ontzettend gezicht, die weerloze romp, een prooi van iedere golf en iedere windvlaag en rondom de dood. Het deed zoo duidelijk zien wat een zeemansleven eigenlijk is, ontdaan van de betoovering die 't heeft in de oogen van de landratten.

„De volkomen hulpeloosheid van het wrak was een gezicht dat het hart in de keel deed kloppen, dat je vervulde met

Huisindustrie te Geldrop „De Weaver”.

terug en ik begon hem te smeeën en te dreigen om toch iets te doen.

„„En dan te laat komen!” riep hij uit met een vreeselijke stem. „Mijn vrouw ligt te sterven en telt de uren tot ik bij haar zal zijn en jij zou willen dat 'k mijn tijd vermorste om deze vreemdelingen te helpen?”

„Het was mij onverschillig of het vreemdelingen waren of niet; het waren menselijke wezens en grooten nood en het was misdadig ze aan hun lot over te laten. En ik praatte voort tegen hem, alles aanvoerende wat ik wist met die Macht buiten mijzelf, die mijn vrees voor hem geheel had weggevaagd. Ik herinner mij, ik vatte hem beet en dreigde hem met allerlei straffen als hij niet helpen wilde, en hij was sterk genoeg om mij met één hand neer te slaan. Doch hij deed niets en we waren op dat oogenblik vlak bij het wrak en kwamen nader en nader, zoodat we nu nauwkeurig konden zien in welk een wanhopigen toestand het verkeerde. We zagen de ongelukkige schepelingen zich vastklemmen aan het want van den bezaansmast, terwijl de touwen langs hen zwipten. Een akelig gezicht, dat kan ik je verzekeren, als je het niet met eigen oogen gezien heb. Wat mijzelf betreft, ik voelde me als een moordenaar.

„Ons scheepsvolk kwam gezamenlijk naar achteren, ontdaan tot in het diepst hunner ziel, door het zien van het lijden dat iederen dag ook hun deel kon worden. Zij eischten dat er iets zou worden gedaan; hardvochtig vischschersvolk, dat je anders zou denken geen greintje gevoel te bezitten. Maar ouwe Davey vloekte hen uit met al de vloeken die een zeeman kent; en daarna kwam hij weer bij mij, onbewogen als een sphinx.

„„Je moet wat doen,” zei ik hem, met mijn vuist tegen zijn gelaat, zooals hij mij later vertelde. „Je móet iets doen!”

„„Mijn vrouw ligt op sterven,” bulderde hij terug. „Houd je mond!”

„„Ik zal mijn mond niet houden. Je moet hulp geven. Zou zij willen dat je deze menschen achterliet? Nee, al was ze honderdmaal stervende. Dacht zij niet altijd het eerst aan het verdriet en lijden van anderen?” Ik geloof dat dit hem deed ontroeren, hij verschoot van kleur.